

DECYZJA KOMISJI

z dnia 24 kwietnia 2007 r.

w sprawie pomocy państwa C 26/2006 (ex N 110/2006), Tymczasowy mechanizm obronny dla przemysłu stoczniowego – Portugalia

(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 1756)

(Jedynie tekst w języku portugalskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2007/581/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przywołanymi artykułami ⁽¹⁾ i po uwzględnieniu tych uwag,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

- (1) Pismem z dnia 7 lutego 2006 r. (zarejestrowanym dnia 10 lutego 2006 r.) Portugalia zawiadomiła Komisję o swoim zamiarze przyznania pomocy operacyjnej na rzecz przedsiębiorstwa Estaleiros Navais de Viana do Castelo S.A. („ENVC”). W piśmie z dnia 13 marca 2006 r. Komisja zwróciła się z prośbą o dodatkowe wyjaśnienia i pocztą elektroniczną otrzymała odpowiedź Portugalii w dniu 28 kwietnia 2006 r.
- (2) Pismem z dnia 23 czerwca 2006 r. Komisja poinformowała Portugalię o podjęciu decyzji wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 Traktatu WE w odniesieniu do wspomnianego środka pomocy.
- (3) W piśmie z dnia 25 lipca 2006 r. (zarejestrowanym w dniu 26 lipca 2006 r.) władze portugalskie przedstawiły swoje uwagi odnośnie do wspomnianego powyżej postępowania.
- (4) Decyzja Komisji w sprawie wszczęcia postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾. Komisja wezwała osoby zainteresowane do przedstawienia uwag. Osoby trzecie nie przedstawiły żadnych uwag.

II. OPIS ŚRODKA POMOCY

- (5) Beneficjentem pomocy jest przedsiębiorstwo Estaleiros Navais de Viana do Castelo S.A. (zwane dalej „ENVC”), stocznia portugalska zatrudniająca obecnie ok. 1 000 pracowników.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 16.9.2006, str. 4.⁽²⁾ Patrz: przypis 1.

(6) W dniu 14 listopada 2003 r. przedsiębiorstwo ENVC zawarło z francuskim armatorem Fouquet Sacops SA umowę o dostawę zbiornikowca do przewozu produktów ropopochodnych i chemicznych (kadłub nr 227) na kwotę 22 900 000 EUR. Zbiornikowiec dostarczono w dniu 26 kwietnia 2005 r.

(7) Na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1177/2002 dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego ⁽³⁾, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 502/2004 ⁽⁴⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie TMO”), w odniesieniu do wspomnianej umowy Portugalia proponuje udzielenie ENVC bezpośredniej pomocy w formie subwencji w kwocie 1 461 702 EUR. Rozporządzenie w sprawie TMO weszło w życie dnia 3 lipca 2002 r. i straciło moc dnia 31 marca 2005 r., w związku z czym nie obowiązywało w momencie, gdy Portugalia zgłosiła omawiany środek pomocy.

(8) Jednakże Portugalia twierdzi, że stocznia kwalifikuje się do przyznania pomocy zgodnie z rozporządzeniem w sprawie TMO z następujących powodów:

(9) Artykuł 4 rozporządzenia w sprawie TMO stanowi, co następuje: „Rozporządzenie stosuje się do końcowych umów od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia do jego wygaśnięcia (...)”. Portugalia podkreśla w tej sytuacji, że umowa została podpisana dnia 14 listopada 2003 r., a więc w dniu, w którym rozporządzenie w sprawie TMO wciąż obowiązywało i w związku z tym kwalifikuje się do otrzymania pomocy.

(10) Ponadto Portugalia podkreśla, że przytaczana umowa była przedmiotem ofert niższych cen ze strony stoczni koreańskich, spełniając w ten sposób warunki art. 2 rozporządzenia w sprawie TMO i że w związku z tym udzielenie pomocy jest uzasadnione jako środek mający służyć zwalczaniu nieuczciwej konkurencji ze strony stoczni koreańskich.

III. PODSTAWY WSZCZĘCIA FORMALNEGO POSTĘPOWANIA WYJAŚNIAJĄCEGO

- (11) W swojej decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w omawianej sprawie Komisja z poniższych powodów wyraziła wątpliwości dotyczące zgodności udzielonej pomocy bezpośredniej ze wspólnym rynkiem na podstawie rozporządzenia w sprawie TMO.

⁽³⁾ Dz.U. L 172 z 2.7.2002, str. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. L 81 z 19.3.2004, str. 6.

- (12) Po pierwsze, Komisja ma wątpliwości co do tego, czy pomoc stanowiła zachętę. W związku z tym Komisja podkreśliła, że Portugalia nie przedstawiła dowodów na to, że w dniu podpisania umowy przez ENVC udzielono jakiegokolwiek gwarancji publicznych, że stocznia otrzyma pomoc. Wręcz przeciwnie, Portugalia nie stosowała obowiązujących przepisów TMO. Ponadto, jak wynika z dostępnych informacji, decyzja władz portugalskich dotycząca udzielenia pomocy przedsiębiorstwu ENVC (uzależniona od zgody Komisji) została podjęta dopiero dnia 28 grudnia 2005 r., a więc na długo po podpisaniu umowy i przekazaniu statku. W ten sposób okazało się, że przedsiębiorstwo ENVC nie otrzymało zachęty do podpisania umowy poprzez otrzymanie pomocy państwa, ponieważ owa pomoc nie była dostępna w momencie zakończenia realizacji projektu.
- (13) Po drugie, Komisja zakwestionowała prawną podstawę zatwierdzenia pomocy. Komisja podkreśliła, że rozporządzenie w sprawie TMO straciło moc w dniu 31 marca 2005 r., w związku z czym nie obowiązywało w momencie, gdy Portugalia zgłosiła omawiany środek pomocy. Pomimo iż rozporządzenie w sprawie TMO stosuje się do umów zawartych w czasie jego obowiązywania, istnieją wątpliwości, czy Komisja może jeszcze zatwierdzić środek pomocy zgłoszony na podstawie instrumentu, który przestał być częścią porządku prawnego UE.
- (14) Ponadto Komisja podkreśliła, że Korea zakwestionowała zgodność rozporządzenia w sprawie TMO z zasadami WTO. Dnia 22 kwietnia 2005 r. panel WTO opublikował swój raport, w którym stwierdził, że TMO i różne przepisy krajowe przyjęte w ramach tego mechanizmu, obowiązujące w czasie, gdy Korea wniosła sprawę do WTO, były sprzeczne z art. 23 ust. 1 Uzgodnienia w sprawie zasad i procedur regulujących rozstrzygnięcie sporów (DSU) ⁽⁵⁾. Dnia 20 czerwca 2005 r. Organ ds. Rozstrzygnięcia Sporów WTO (ORS) przyjął raport panelu, łącznie z zaleceniem, aby Wspólnota zmieniła rozporządzenie w sprawie TMO oraz przyjęte w ramach tego mechanizmu przepisy krajowe w taki sposób, aby były one zgodne z zobowiązaniami, które na niej ciążyą na mocy porozumień WTO ⁽⁶⁾. Dnia 20 lipca 2005 r. Wspólnota poinformowała ORS, że uwzględniła decyzję i zalecenia ORS, jako że rozporządzenie w sprawie TMO straciło moc dnia 31 marca 2005 r., a państwa członkowskie nie mogą już udzielać pomocy operacyjnej na podstawie tego rozporządzenia.
- (15) Zatwierdzenie w chwili obecnej omawianego środka pomocy byłoby ze strony Komisji kontynuacją stosowania rozporządzenia w sprawie TMO, a więc naruszeniem zobowiązania ciążącego na Komisji w związku z dostosowaniem się do decyzji ORS. Ponadto Komisja nie zauważyła na tym etapie, by omawiany środek pomocy można było pogodzić z międzynarodowymi zobowiązaniami Wspólnoty.
- (16) Po trzecie, jeśli chodzi o intensywność pomocy, Komisja zauważyła, że kwota pomocy zdaje się przekraczać 6 % wartości umowy, co stanowi naruszenie zasady doty-

czącej maksymalnej dopuszczalnej intensywności pomocy na mocy art. 2 ust. 3 rozporządzenia w sprawie TMO.

IV. UWAGI PRZEDSTAWIONE PRZEZ WŁADZE PORTUGALSKIE

- (17) Portugalia zauważyła, że kwota pomocy, o której mówi Komisja w swojej decyzji w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego (1 401 702 EUR) ⁽⁷⁾, nie odpowiada wartości zgłoszonego środka pomocy (1 461 702 EUR).
- (18) Jeśli chodzi o intensywność pomocy, Portugalia podkreśliła, że zgodnie z rozporządzeniem w sprawie TMO maksymalna intensywność pomocy wynosi 6 % wartości umowy przed udzieleniem pomocy (w przeciwieństwie do 6 % wartości umowy wymienionych w decyzji Komisji w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego ⁽⁸⁾) i że na tej podstawie intensywność pomocy jest zgodna z rozporządzeniem w sprawie TMO.
- (19) Ujmując kwestię w sposób bardziej ogólny, Portugalia podkreśliła, że celem rozporządzenia w sprawie TMO jest przeciwdziałanie nieuczciwej konkurencji ze strony Korei, a także że wszystkie stocznie UE były w identycznej sytuacji i mogły otrzymać pomoc państwa na podstawie rozporządzenia w sprawie TMO. Z punktu widzenia Portugalii środek pomocy nie wpływa na wymianę handlową na wspólnym rynku i z tego względu jest wątpliwe, czy można go traktować jako pomoc państwa w świetle art. 87 ust. 1 Traktatu WE.
- (20) Jeżeli chodzi o to, czy środek miał charakter zachęty, Portugalia przedstawiła nowe dowody na to, że stocznia wystąpiła o pomoc dnia 25 września 2003 r., a więc przed podpisaniem umowy. Portugalia przedstawiła kopię pisma wysłanego przez władze portugalskie do stoczni w dniu 26 września 2003 r., w którym władze potwierdzały odbiór wniosku o pomoc bezpośrednią i przypominały stoczni, że przyznanie pomocy jest uzależnione od zatwierdzenia przez Komisję. Zdaniem Portugalii przytoczone pismo jest dowodem na gotowość władz portugalskich do udzielenia pomocy, pod warunkiem wypełnienia wszystkim wymogów formalnych.
- (21) Portugalia argumentowała ponadto, że ze względu na wcześniejsze praktyki istniało założenie, że wnioski o pomoc dla sektora stoczniowego są uwzględniane przez Portugalię, pod warunkiem że istnieje podstawa prawna, która to dopuszcza (w tym przypadku rozporządzenie w sprawie TMO). Fakt, że środek pomocy został formalnie zatwierdzony przez Portugalię dopiero w grudniu 2005 r., wynika z wewnętrznych opóźnień administracyjnych. Pomimo że pomoc nie była oficjalnie przyznana, stocznia liczyła na jej otrzymanie ze względu na wymienione powyżej powody (patrz: pkt 20) oraz na ogólną politykę władz portugalskich w tym zakresie. Stocznia miała dowody na to, że stocznie koreańskie oferowały ceny niższe niż cena umowy, i podpisała tę umowę, zakładając, że władze portugalskie przyznają jej pomoc.

⁽⁵⁾ Patrz: EC – Measures affecting trade in commercial vessels, WT/DS301/R, pkt 7.184–7.222 i 8.1(d).

⁽⁶⁾ Patrz: dokument WTO WT/DS301/6.

⁽⁷⁾ Punkt 4 i 21 wyżej wymienionej decyzji.

⁽⁸⁾ Punkt 10 i 21 wyżej wymienionej decyzji.

(22) Biorąc pod uwagę podstawę prawną zatwierdzenia środka pomocy, Portugalia ponowiła swoje przestawione w zgłoszeniu uwagi, zgodnie z którymi rozporządzenie w sprawie TMO stanowi odpowiednią podstawę zatwierdzenia tej pomocy z racji, że umowa została podpisana w czasie, gdy rozporządzenie w sprawie TMO było w mocy, i przed zakwestionowaniem tego rozporządzenia przez ORS. Portugalia zauważyła, że sytuacja nie byłaby więc różna od przypadków przyznawania pomocy przez inne państwa członkowskie (na podstawie rozporządzenia w sprawie TMO) w odniesieniu do umów podpisywanych w trakcie obowiązywania rozporządzenia w sprawie TMO. Elementem decydującym o prawomocności umów dotyczących pomocy jest moment podpisania umów, a nie moment zgłoszenia czy przyznania pomocy. Portugalia odniosła się także do faktu, że nikt nie zwracał się do stoczni beneficjentów o zwrot pomocy w następstwie raportu panelu WTO. Niezatwierdzenie pomocy na rzecz ENVC byłoby więc sprzeczne z ogólną zasadą równości traktowania.

V. OCENA

(23) W rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

(24) Komisja stwierdziła, że omawiany środek pomocy jest pomocą państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE: przyjmuje formę dotacji finansowanej ze środków państwowych; nawet gdyby rozporządzenie w sprawie TMO było stosowane we wszystkich państwach członkowskich, tak jak twierdzi Portugalia, środek jest selektywny, ponieważ ogranicza się do ENVC; ta selektywna subwencja może zakłócać konkurencję, wzięwszy pod uwagę fakt, że dzięki niej ENVC znajduje się w sytuacji korzystniejszej niż inni konkurenci, którzy nie są beneficjentami pomocy. Wreszcie, przemysł stoczniowy jest działalnością gospodarczą, która zakłada znaczącą wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi. W związku z tym środek, o którym mowa, wpływa na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi.

(25) Dlatego Komisja potwierdza, że zgłoszony środek pomocy jest objęty art. 87 ust. 1 Traktatu WE.

Zgodność ze wspólnym rynkiem

Kwota i intensywność pomocy

(26) Po zapoznaniu się z uwagami przedstawionymi przez Portugalię Komisja potwierdza, że kwota zgłoszonej pomocy wynosi 1 461 702 EUR. Zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia w sprawie TMO maksymalna dopuszczalna intensywność pomocy wynosi 6 % wartości

umowy przed przyznaniem pomocy⁽⁹⁾. Komisja stwierdziła, że zgłoszona pomoc jest zgodna z maksymalną intensywnością pomocy dopuszczoną na mocy rozporządzenia w sprawie TMO.

Efekt zachęty

(27) Pomoc państwa zasadniczo może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem jedynie wtedy, kiedy konieczne jest zachęcenie przedsiębiorstwa beneficjenta do działania w sposób, który przyczyni się do realizacji celów przewidzianych w ramach odpowiedniego odstępstwa⁽¹⁰⁾.

(28) Komisja podkreśla w tym kontekście, że celem rozporządzenia w sprawie TMO było to, „aby w skuteczny sposób umożliwić stoczniom Wspólnoty przezwycięzenie nieuczciwej konkurencji Korei” (patrz: tekst rozporządzenia). W ten sposób może zostać zatwierdzona pomoc bezpośrednia wynosząca maksymalnie 6 % wartości umowy przed przyznaniem pomocy pod warunkiem, że umowa ta będzie przedmiotem konkurencji ze strony stoczni w Korei, która oferuje niższą cenę (art. 2).

(29) Przedstawione przez Portugalię nowe dowody świadczą o tym, że stocznia zwróciła się z wnioskiem o udzielenie pomocy przed podpisaniem umowy. Ponadto Portugalia dostarczyła kopię pisma sporządzonego przez jej właściwy organ (Generalną Dyрекcyję Przemysłu), skierowanego do ENVC w dniu 26 września 2003 r., w którym potwierdzono odbiór wniosku o udzielenie pomocy i zwrócono się o dowody na wypełnienie wymogu określonego w art. 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie TMO (tj. dowody istnienia konkurencji w odniesieniu do umowy ze strony stoczni koreańskiej, która oferowała niższą cenę – dowód ten został następnie przedstawiony przez stocznię) oraz przypomniano stoczni, że przyznanie pomocy jest uzależnione od uprzedniego jej zgłoszenia do Komisji i jej zatwierdzenia przez Komisję. Komisja uważa, że powyższe fakty świadczą o gotowości władz portugalskich do udzielenia pomocy, pod warunkiem spełnienia wszystkich wymogów. Jako że w rozpatrywanej sprawie wszystkie wymogi kwalifikowalności wydawały się być spełnione, fakty te mogły doprowadzić do powstania oczekiwań ze strony stoczni odnośnie do przyznania pomocy⁽¹¹⁾. W tym kontekście wątpliwości Komisji co do tego, czy pomoc stanowiła zachętę, zostały rozwiane.

⁽⁹⁾ W art. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 1540/98 (Dz.U. L 202 z 18.7.1998, str. 3), do której odwołuje się art. 6 ust. 2 rozporządzenia w sprawie TMO, określono: „Wartość umowy przed przyznaniem pomocy rozumie się jako cenę wyznaczoną w umowie, powiększoną o jakąkolwiek pomoc przyznaną bezpośrednio danej stoczni”. W tym kontekście kwota pomocy (1 461 702 EUR) odpowiada 6 % „wartości umowy przed przyznaniem pomocy” (22 900 000 + 1 461 702) i jest zgodna z maksymalną dopuszczalną intensywnością pomocy.

⁽¹⁰⁾ Patrz: wyrok ETS w sprawie C-730/79 Philip Morris przeciwko Komisji, ECR (1980), str. 2671, pkt 16 i 17.

⁽¹¹⁾ Porównaj z art. 38 Wytocznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007–2013: „Zatem pomoc może zostać udzielona (...) wyłącznie wtedy, gdy beneficjent przed rozpoczęciem prac nad realizacją projektu złożył wniosek o przyznanie pomocy, a organ odpowiedzialny za zarządzanie programem potwierdził następnie na piśmie, że projekt, z zastrzeżeniem szczegółowej weryfikacji wniosku, zasadniczo kwalifikuje się do pomocy (...)”. W przypadku pomocy podlegającej wymogowi wcześniejszego zgłoszenia Komisji potwierdzenie kwalifikowalności powinno być uzależnione od decyzji o zatwierdzeniu pomocy przez Komisję (Dz.U. C 54 z 4.3.2006, str. 13).

Podstawa prawna

- (30) W decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja podkreśliła, że rozporządzenie w sprawie TMO straciło moc w dniu 31 marca 2005 r., w związku z czym nie obowiązywało w momencie, gdy Portugalia zgłosiła omawiany środek pomocy. Pomimo iż rozporządzenie w sprawie TMO stosuje się do umów zawartych w czasie jego obowiązywania, istnieją jednak wątpliwości, czy Komisja może jeszcze zatwierdzić środek pomocy zgłoszony na podstawie instrumentu, który nie jest już częścią porządku prawnego UE.
- (31) Uwagi przedstawione przez Portugalię w następstwie podjęcia decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego nie rozwiąły wątpliwości Komisji w tej kwestii.
- (32) Komisja podkreśla, że w odniesieniu do zgłoszeń środków pomocy przeprowadza w praktyce swoją ocenę na podstawie przepisów obowiązujących w momencie przeprowadzania oceny⁽¹²⁾, jeżeli obowiązujące przepisy nie przewidują inaczej. Portugalia dokonała wewnętrznego zatwierdzenia pomocy (uzależnionego od zatwierdzenia jej przez Komisję) i zgłosiła ją Komisji dopiero na długo po tym, jak rozporządzenie w sprawie TMO straciło moc.
- (33) W tej kwestii Portugalia utrzymuje, że rozporządzenie w sprawie TMO ma zastosowanie do omawianej umowy na podstawie art. 4 tego rozporządzenia, który stanowi, że „rozporządzenie stosuje się do końcowych umów podpisanych od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia do jego wygaśnięcia (...)”. Portugalia podkreśla, że umowa została podpisana dnia 14 listopada 2003 r., a więc w dniu, w którym rozporządzenie w sprawie TMO wciąż obowiązywało, i w związku z tym kwalifikuje się do otrzymania pomocy bezpośredniej.
- (34) Niemniej Komisja stwierdza, że w przytoczonym powyżej art. 4 nie określono ram czasowych stosowania rozporządzenia w sprawie TMO. Wręcz przeciwnie, okres stosowania rozporządzenia w sprawie TMO określono w art. 5⁽¹³⁾ rozporządzenia, który mówi, że rozporządzenie „wygasa dnia 31 marca 2005 r.”.
- (35) Natomiast w art. 4 ustanowiono dodatkowe warunki kwalifikowalności pomocy. Znajduje to potwierdzenie również w drugiej części art. 4, w stwierdzeniu, że rozporządzenie w sprawie TMO nie znajduje zastosowania w odniesieniu do „końcowych umów podpisanych przed ogłoszeniem przez Wspólnotę w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, że rozpoczęła postępowanie rozstrzygające spór z Koreą (...), oraz końcowych umów podpisanych jeden miesiąc lub dłużej po ogłoszeniu przez Komisję w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, że spór został rozstrzygnięty lub zawieszony”.
- (36) Mając powyższe na uwadze, jest oczywiste, że rozporządzenie w sprawie TMO byłoby stosowane tylko wtedy, gdyby istniał spór z Koreą⁽¹⁴⁾, i w żadnym wypadku nie później niż do dnia 31 marca 2005 r.
- (37) Wykładnię tę potwierdzają same cele rozporządzenia w sprawie TMO: zostało opracowane jako narzędzie wykorzystywane „na zasadzie wyjątkowego i tymczasowego środka oraz w celu udzielenia pomocy stoczniom Wspólnoty w tych sektorach, które doznają niekorzystnych skutków w postaci istotnej szkody i poważnego uszczerbku w wyniku nieuczciwej konkurencji ze strony Korei (powinien) zostać ustanowiony (...) w stosunku do ograniczonych sektorów rynku, jedynie na krótki i ograniczony okres”⁽¹⁵⁾ (trzeci motyw).
- (38) Fakt, że Rada nie wznowiła obowiązywania rozporządzenia po jego wygaśnięciu, wyraźnie wskazuje na to, że nie zamierzała dalej upoważniać Komisji do zatwierdzania środków pomocy na mocy rozporządzenia w sprawie TMO. Odpowiada temu również fakt, że Wspólnota poinformowała ORS, iż państwa członkowskie nie mogą dłużej udzielać pomocy operacyjnej na podstawie tego rozporządzenia.
- (39) W tym kontekście Komisja podkreśla, że przytoczona wykładnia rozporządzenia w sprawie TMO powinna być również analizowana w świetle międzynarodowych zobowiązań Wspólnoty. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Trybunału Sprawiedliwości przepisy prawa wspólnotowego, na ile to możliwe, powinny być interpretowane w sposób zgodny z prawem międzynarodowym, łącznie ze zobowiązaniami WE w ramach WTO⁽¹⁶⁾.
- (40) W raporcie panelu oraz decyzji ORS o jego przyjęciu potępiono rozporządzenie w sprawie TMO jako takie, ponieważ stanowi ono naruszenie zasad WTO, i zobowiązano Wspólnotę do zaprzestania stosowania rozporządzenia w sprawie TMO. Zobowiązanie nałożone na Wspólnotę, dotyczące dostosowania się do decyzji ORS, obejmuje również przyszłe decyzje o przyznawaniu pomocy na podstawie rozporządzenia w sprawie TMO⁽¹⁷⁾. Wspólnota, informując ORS, że uwzględniła decyzję i zalecenia ORS, jako że rozporządzenie w sprawie TMO straciło moc dnia 31 marca 2005 r., a państwa członkowskie nie mogą już udzielać pomocy operacyjnej na podstawie tego rozporządzenia, zobowiązała się zaprzestać stosowania tego rozporządzenia do zatwierdzania nowych środków pomocy. Dlatego zatwierdzenie omawianej pomocy byłoby równoznaczne z naruszeniem zobowiązań międzynarodowych Wspólnoty.

⁽¹²⁾ Patrz: dokumentacja sprawy N 122/2005: „Z wyjątkiem gdy przewidziano inaczej, Komisja stosuje wobec zgłoszeń środków pomocy przepisy obowiązujące w dniu dokonywania oceny zgodności”.

⁽¹³⁾ Ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Rady (WE) nr 502/2004.

⁽¹⁴⁾ Siódmy motyw potwierdza tę ocenę. „Tymczasowy mechanizm obronny powinien być dopuszczony jedynie po rozpoczęciu przez Wspólnotę procedury rozstrzygającej spór z Koreą (...) i nie może on pozostawać nadal dopuszczony, w przypadku gdy spór ten zostanie rozstrzygnięty lub zawieszony (...)”.

⁽¹⁵⁾ Podkreślenie dodano.

⁽¹⁶⁾ W sprawie C-53/93, *Hermes International przeciwko FHT Marketing Choice BV*, ECR (1998), str. I-3603, pkt 28; w sprawie C-76/00 P, *Petrobub SA i Republica SA przeciwko Radzie*, ECR (2003), str. I-79, pkt 57.

⁽¹⁷⁾ Patrz: EC – *Measures affecting trade in commercial vessels*, WT/DS301/R, pkt 7.21.

(41) Wreszcie, należy również zauważyć, że Portugalia nie przedstawiła swojego zgłoszenia w rozsądnym terminie. Portugalia zgłosiła przytaczany środek pomocy dopiero dnia 7 stycznia 2006 r., to jest około 27 miesięcy po złożeniu przez stocznię wniosku o udzielenie pomocy, 10 miesięcy po wygaśnięciu rozporządzenia w sprawie TMO i 6 miesięcy po tym, jak Wspólnota poinformowała ORS, że państwa członkowskie nie mogą już udzielać pomocy operacyjnej na podstawie przytaczanego rozporządzenia. Z uwagi na wyjątkowy i tymczasowy charakter rozporządzenia, a także na międzynarodowe zobowiązania względem WTO, o których Portugalia wiedziała, Portugalia nie mogła oczekiwać, że ten mechanizm będzie dalej stosowany po zakończeniu okresu jego obowiązywania.

(42) Komisja podkreśla ponadto, że nawet jeśli przedsiębiorstwo ENVC oczekiwało, że otrzyma pomoc, nie dawało to stoczni prawa do otrzymania pomocy, która zależała nie tylko od zatwierdzenia jej przez Portugalię, ale również od jej zgłoszenia i zatwierdzenia przez Komisję.

(43) W ten sam sposób – i przeciwnie do argumentu Portugalii – zasada równości traktowania nie została w tym przypadku podważona. Stocznie państw członkowskich, które stosowały przepisy rozporządzenia w sprawie TMO, mogły być beneficjentami pomocy na podstawie przepisów zatwierdzonych przez Komisję przed dniem 30 marca 2005 r., przy czym po tej dacie Komisja nie podejmowała już żadnych innych decyzji o zatwierdzeniu nowych środków pomocy na podstawie tego rozporządzenia. Komisja podkreśla również, że zgodnie z decyzją ORS zobowiązanie do zaprzestania udzielania pomocy na podstawie rozporządzenia w sprawie TMO dotyczy zarówno pomocy w ramach zatwierdzonych programów, jak i pomocy doraźnej, bez różnicy pomiędzy pomocą udzielaną stoczniom w ramach pewnych programów, jak w omawianym przypadku, a pomocą doraźną przyznaną poza jakimkolwiek programem pomocy (patrz: pkt 14): decyzja ORS zale-

cała Wspólnocie zmianę nie tylko rozporządzenia w sprawie TMO, ale również krajowych przepisów dotyczących tego mechanizmu, zgodnie z zobowiązaniami spoczywającymi na niej z tytułu porozumień WTO.

(44) Mając powyższe na uwadze, Komisja stwierdza, że zgłoszony środek pomocy nie może zostać zatwierdzony na podstawie rozporządzenia w sprawie TMO. Ponieważ nie stosuje się żadnego innego wyłączenia z tytułu art. 87 ust. 2 lub 3 Traktatu WE, pomoc nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pomoc państwa w kwocie 1 461 702 EUR, zgłoszona przez Portugalię, która planuje udzielić jej przedsiębiorstwu Estaleiros Navais de Viana do Castelo SA w związku z umową podpisaną przez tę stocznię, nie może zostać zatwierdzona na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 1177/2002 dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 502/2004, gdyż jest to niezgodne ze wspólnym rynkiem. Pomocy nie można udzielić.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Portugalskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 kwietnia 2007 r.

W imieniu Komisji

Neele KROES

Członek Komisji